

STS de 4 d'octubre de 2012, recurs 3402/2011

Accident de treball: infart que es produeix en el vestidor abans d'iniciar l'activitat laboral (accés al text de la sentència)

Aquesta sentència constitueix una excepció en la doctrina del TS relacionada amb la qualificació com a malaltia comuna de l'infart de miocardi que es produeix en el vestidor de l'empresa, abans d'iniciar la jornada de treball.

En aquest cas, **l'empleat pateix un infart en el vestidor de l'empresa quan procedia a posar-se la roba de treball i els equips de protecció individual** (calçat, maniguets, guants, etc.). El TS considera que, en aquest concret supòsit, **és aplicable la presumpció d'accident de treball** recollida en l'art. 115.3 LGSS, fonamentant-se en els següents arguments:

- **El treballador ja havia fitxat** quan es va produir l'atac cardíac, considerant que aquesta dada té importància a l'hora de la comprovació del compliment de la jornada de treball.
- El treballador **no es trobava en els vestidors simplement per canviar-se de roba sinó per proveir-se dels equips de protecció individual** que estaven en el vestidor i que tenia obligatòriament que posar-se abans de la seva incorporació al lloc de treball, obligació establerta en el conveni col·lectiu de l'empresa.
- El treballador mort **percebia un plus hora de puntualitat incorrent-se en falta de puntualitat i pèrdua del plus si s'incorporava més tard al lloc de treball**. Per tant, el temps passat en el vestidor per proveir-se, com era la seva obligació, dels equips de protecció individual abans d'incorporar-se al lloc de treball era imprescindible per tal de no perdre el plus de puntualitat, és a dir, tenia una repercussió immediata sobre la seva remuneració.
- El treballador **acudia al treball en l'autobús de l'empresa**, la ruta del qual estava, sens dubte, establerta per l'empresa amb un horari suficient per permetre al treballador el compliment d'aquesta obligació de proveir-se dels equips de protecció sense pèrdua del seu plus de puntualitat.
- Va quedar clar que des que el treballador solia arribar a les instal·lacions de l'empresa fins que s'incorporava al seu lloc de treball **no hi havia temps morts o de descans**, sent tot aquest temps necessari per fitxar, canviar-se de roba, recórrer el trajecte fins al seu lloc de treball per tal d'incorporar-s'hi puntualment.
- El fet que l'art. 34.5 ET estableixi que "el temps de treball es computarà de manera que tant al començament com al final de la jornada diària el treballador es trobi en el seu lloc de treball" **no ha impedit que el TS hagi considerat "temps de treball" determinats lapses temporals en que el treballador no es troba estrictament en el seu lloc de treball però sí realitzant operacions indispensables per a incorporar-s'hi** (per exemple, s'ha considerat temps de treball l'empleat pels vigilants de seguretat per anar a recollir l'arma abans del començament del seu servei, STS de 18 de setembre de 2000). Per tant, en tots dos supòsits –recollir l'arma o proveir-se dels equips de protecció individual– es tracta de l'ocupació d'un cert temps en el compliment d'una obligació que és ineludible per al treballador, sent aquesta la raó per la qual s'han de considerar temps de treball a l'efecte de la seva

remuneració (que en aquest cas es plasma en l'obtenció d'un plus de puntualitat), i, també, a l'efecte de permetre l'aplicació de la presumpció establerta en l'art. 115.3 LGSS.

Amb aquesta solució **no es tracta d'alterar la doctrina genèricament establerta en relació amb els infarts de miocardi soferts per un treballador en el vestidor abans de començar la seva jornada de treball, sinó de matisar-la** en atenció a certes circumstàncies rellevants.